Nieuwsbrief

Stichting Wereldvrouwenhuis

December 2020

Het Wereldvrouwenhuis in coronatijd

De covid-pandemie is ook in het Wereldvrouwenhuis voortdurend merkbaar. Tot september hebben we pas op de plaats gemaakt, de vrouwen die in het huis woonden mochten blijven. Na overleg met alle vrijwilligers zijn in oktober en december nieuwe vrouwen in huis gekomen. Eerst 10 dagen in isolatie. Op dit moment wonen er 7 vrouwen in huis. We hebben het activiteitenprogramma zoveel mogelijk voortgezet binnen de geldende richtlijnen. Dat betekent soms iets minder activiteiten, soms les online of in de tuin in plaats van in het huis. En in huis afstand bewaren en spatschermen gebruiken.

Uitje naar Museum orientalis

Na het thuisblijven was het fijn dat we in augustus met de vrouwen een middagje naar museum Orientalis konden gaan. Een leuk fietstochtje, met dank aan de fietstaxi. Rondkijken in het museum, swingen op de muziek en een armbandje vlechten. Iedereen heeft genoten.

Versterking vrijwilligersteam

Sinds september zijn maar liefst 14 nieuwe vrijwilligers begonnen. We kunnen de hulp goed gebruiken. Hartelijk welkom!

Weer vrouwen een status!

De afgelopen maanden hebben opnieuw vijf vrouwen die in het huis hebben gewoond een verblijfsstatus gekregen. We zijn heel blij voor Heriti, Fatima, Mina, Feri en Feven.

Goede gevers

- Vrouwen die het huis uit gaan en die kunnen fietsen krijgen een fiets mee. Van Riks fietsenmakerij kregen we drie mooie fietsen. Hartelijk bedankt!
- Van een zelfpluktuin in Angeren kregen we een aantal keer groente voor de vrouwen. Een heel waardevolle en gezonde aanvulling op het eten van de voedselbank.
- Evenals voorgaande jaren kregen we van een gulle gever sinterklaascadeaus. Alle vrouwen kregen een chocoladeletter, een handdoek en verzorgingsproducten. Er was genoeg, ook voor de vrouwen in het SNOV huis. Vanwege corona hebben we geen echt sinterklaasfeest gevierd, maar gelukkig wel cadeaus kunnen geven. Dank je wel Sinterklaas!

Dank aan al onze donateurs voor hun trouwe steun!

Vrouwen verrast met kerstpakket

Alle vrouwen in het huis kregen een rijk gevuld kerstpakket met nootjes, chocola, sinaasappelsap, nagellak, shampoo en nog veel meer. De pakketten zijn gevuld door studenten van de Nijmeegse Studentenvereniging de Navigators. Een prachtige kerstactie!

Hoe gaat het met de vrouwen uit huis Lent?

Eind december 2019 is ons huis in Lent gesloten. We mochten dit huis van de gemeente ruim 2,5 jaar gebruiken voor de opvang van oudere kwetsbare vrouwen met medische problemen. De opzet van het huis in Lent was anders dan in het Wereldvrouwenhuis, want de vrouwen hoefden niet na een half jaar weg en er was geen vast activiteitenprogramma. De vrouwen hadden wel een taalmaatje, kregen fietsles en hadden een moestuin met kippen.

Vier van de vijf een status

Maar liefst vier van de vijf vrouwen die in Lent woonden hebben inmiddels een status gekregen. Deze vrouwen zijn niet illegaal meer en kunnen hun leven gaan opbouwen. Voor één vrouw, Maria*, is dit tot nu toe nog niet gelukt. Aangezien ze nog geen status heeft, staat ze onder een pseudoniem in deze nieuwsbrief. Voor haar hebben we via een woningcorporatie een huisje kunnen huren waar ze nu woont.

Terugblik

Een jaar na sluiting kijken we terug op dit huis en de vrouwen die er onderdak vonden. We spraken daarvoor met Vera, de coördinator van het huis en met drie van de bewoonsters, Mina, Feri en Maria*.

Mina en Feri

Mina is een gescheiden vrouw van 66 jaar uit Iran. Ze vroeg samen met haar zwakbegaafde dochter Feri (47 jaar) asiel aan in Nederland. Een jaar later stonden ze uitgeprocedeerd op straat. Vanaf 2016 zijn ze een half jaar opgevangen door het Wereldvrouwenhuis in Nijmegen en daarna ruim tweeëneenhalf jaar in Lent. November 2019 hebben moeder en dochter een nieuwe asielaanvraag ingediend en nu met succes. Terug naar Iran is geen optie gezien de politieke en religieuze onvrijheden. '*Mijn schoonheidssalon ben ik kwijt en mijn twee volwassen dochters zijn achtergebleven, maar gelukkig mogen wij in Nederland blijven*.' Tijdens het gesprek wonen ze in het AZC in afwachting van huisvesting. In het AZC krijgen ze Nederlandse en inburgering les, nu vanwege Corona via de computer. Verder zitten ze op hun gezamenlijke kamer. Via zoom houden ze contact met hun kerk, familie en vrienden.

Mina wil graag anderen helpen. In Iran had ze een schoonheids-en kapsalon. Ze zou vrijwillig ouderen kunnen knippen of een schoonheidsbehandeling kunnen geven. De in Nederland verblijvende getrouwde dochter en schoonzoon met twee kleinkinderen ziet ze nu weinig. De vader van haar kinderen ligt met corona in het ziekenhuis in Iran. De achtergebleven volwassen kinderen brengen dagelijks eten naar het ziekenhuis. Dit geeft veel stress, want de situatie in Iran is slecht.

Hoe gaat het nu?

Hun gezondheid laat te wensen over en het wachten op een huis valt zwaar. Moeder vertelt dat ze angstig is nu er Corona op het centrum heerst. Daarom blijven ze veel op de kamer. '*Natuurlijk heb ik 24 uur per dag de zorg voor mijn dochter*'. Feri oefent ook mee om Nederlands te leren en kan mooi schrijven. Af en toe kijken ze het Nederlandse en het Iraanse nieuws op een kleine tv. Zodra de situatie het toelaat wil Mina autorijles nemen en haar rijbewijs halen.

Mina kijkt met gemengde gevoelens terug op de periode bij het Wereldvrouwenhuis. Het was niet altijd makkelijk om conflictvrij te leven met meerdere vrouwen met verschillende achtergronden, gewoontes, weinig leefgeld en de spanningen rondom de juridische procedures. De vrijwilligers van het Wereldvrouwenhuis die les gaven in de Nederlandse taal, fietsen, naaien, sporten, het omgaan met computers en waarbij ze terecht kon voor een massage krijgen alle lof en complimenten van haar. Moeder en dochter zijn echt zeer dankbaar voor alle steun. Mina: '*Het zijn vrienden voor het leven*.'

Met kerst in eigen huis

Na afloop van het interview kreeg Mina het bericht dat ze op 1 december de sleutel krijgen van een eigen huis. De familie is dolgelukkig, met Kerst zitten ze in hun eigen huis.

Maria*

Alles is altijd tijdelijk

Maria* is 73 jaar en geboren in Azerbeidzjan. Haar ouders waren allebei van Armeense komaf. Jarenlang werkte ze als leidster in een kindercrèche met groepen kinderen in de leeftijd van 3 tot 6 jaar. In januari 2004 is ze naar Nederland gevlucht. Helaas heeft ze nog geen status gekregen, hoewel ook de autoriteiten erkennen dat ze nergens heen kan. Sinds de sluiting van het huis in Lent woont ze in een klein huis in Nijmegen.

Het gaat wisselend met Maria*, soms goed en soms slecht. Ze heeft in Nederland geen familie, maar wel een hele goede vriendin die ze regelmatig bezoekt. Verder komen haar vrienden van het Wereldvrouwenhuis geregeld langs, al is dat wat minder geworden wegens corona.

Maria* vindt het belangrijk om ooit rust te vinden en er echt bij te horen. Nu verkeert ze continu in onzekerheid of ze wel of niet in Nederland mag blijven. Alles is altijd tijdelijk. Dat belemmert haar om zich een volwaardig lid van de samenleving te voelen. Ze kan bijvoorbeeld geen buskaart krijgen om net als Nederlandse ouderen overal naartoe te reizen. Bovendien moet ze constant op haar hoede zijn, omdat ze geen legale status heeft.

Gelukkig zijn er best veel dingen die Maria* leuk vindt om te doen, zoals in de tuin werken. Koken is ook een hobby, maar dan alleen als er anderen zijn die er samen met haar van willen genieten want in haar eentje vindt ze er niets aan. Ze zoekt voortdurend naar nieuwe recepten op internet en verder vindt ze het interessant om allerlei informatie over geschiedenis, ziektes en kruiden te lezen.

Haar ervaring met Nederland

Maria* vindt het goed dat er in Nederland duidelijke regels zijn en dat de mensen zich daar ook aan houden. Ze ervaart Nederlanders als vriendelijk en behulpzaam. Het grootste verschil tussen het wonen in Nederland en het wonen in Azerbeidzjan is dat ze zich hier veel veiliger voelt. In haar geboorteland was het altijd heel spannend, omdat er grote problemen zijn tussen mensen van verschillende nationaliteiten. Hier is het veel rustiger.

Maria* mist heel erg de heuvels, de warmte en de zon. In haar geboorteland is het vaker mooi weer en is het fruit daarom veel zoeter en lekkerder.

Het Wereldvrouwenhuis heeft heel veel voor Maria* betekend en ze wordt nog emotioneel als ze terugdenkt aan de eerste ontmoeting met de vrijwilligers. Ze hielpen haar met alles en waren heel aardig, wat ervoor zorgde dat ze zich voor het eerst echt welkom voelde. In het Wereldvrouwenhuis waren er veel activiteiten, zoals taalles, crea en samen koken. Maria* mocht vaak koken voor grote groepen en had er veel contacten.

Joyce

Joyce is een 72 jarige weduwe uit Malawi. Ze is analfabeet, spreekt Titsjewa en wat Engelse en Nederlandse woorden. Ze woonde in het Wereldvrouwenhuis en daarna in de Orangerie en in Lent. In Lent werkte ze graag in de groentetuin en verzorgde ze de kippen. Ze houdt van koken en gaat graag op de fiets naar de markt en de stad om boodschappen te doen. Ze heeft een verblijfsstatus gekregen en is verhuisd naar Groningen om dichterbij haar dochter en kleindochters te zijn.

Fatima

Fatima (61 jaar) is 9 jaar in Nederland. Zij komt uit Bashra in Irak. In mei 2013 kwam ze naar het wereldvrouwenhuis. Fatima wist 5 jaar lang niet waar haar zoon was. Gelukkig hebben ze elkaar teruggevonden. Na een hernieuwde asielaanvraag in 2019 kreeg Fatima de status van verdragsvluchteling. In de zomer van 2020 heeft Fatima een huis toegewezen gekregen.

Vera (coördinator)

'Ik zou het zo weer doen'

Vera heeft als vrijwilligster alles rondom het huis in Lent geregeld, zoals bijvoorbeeld de inrichting, het zoeken van vrijwilligers en het begeleiden van de vrouwen. Het leuke is, zo vertelt Vera, dat de vrouwen heel veel zelf regelden. Als er iets zwaars getild moest worden dan vroegen ze de buren, Eritrese jongens, om te helpen. Ze deden vrijwilligerswerk bij de deelwinkel en bij de historische tuin. Vera kijkt met voldoening terug op die periode. Ze is blij dat het voor veel vrouwen een goed resultaat heeft. '*Als er nieuwe vrouwen op de stoep staan zou ik het zo weer doen*.' Vera vindt dat de overheid oudere mensen die al lang in Nederland zijn een veilige plek zou moeten geven. Als iemand hier al 15 jaar is en nergens heen kan, is het te gek voor woorden, dat ze in de illegaliteit moet blijven.

Kort in Lent

Naast de vijf vrouwen uit de 'doelgroep' van het huis in Lent hebben er voor korte tijd vier vrouwen gelogeerd op een kamer die beschikbaar was.

- Amina* (30) uit Somalië is zwanger wanneer ze in Lent logeert. Ze woont nu met haar baby in een AZC.
- Maryam* (40) uit Iran woont nu in een AZC na een hernieuwde asielaanvraag. Maryam is een zogenaamde Dublin claimant.
- Ergisa (25) uit Albanië heeft een status gekregen en woonde kort op de logeerkamer als overgang naar een eigen woonplek. Ze woont nu in een klein huisje.
- Azar* (41) uit Iran logeerde twee weken in Lent. Daarna werd ze opgevangen door Stichting Gast. Azar wilde een hernieuwde asielaanvraag indienen.

WIJ WENSEN IEDEREEN FIJNE FEESTDAGEN EN EEN GELUKKIG EN GEZOND 2021

Stichting Wereldvrouwenhuis Mariam van Nijmegen
De Stichting is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI)
Inschrijving Kamer van Koophandel: 56257767

www.wereldvrouwenhuis.nl
info@wereldvrouwenhuis.nl
Bankrekening NL77INGB0006279869